

Adventi mesenaptár

December 7.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Móra Ferenc: A didergő király

Mese, mese, mátká, pillangós
határba:

Volt egyszer egy király Nekeresd
országba.

Nevenincs királynak nagy volt a
bánata,

Csupa siralom volt éjjele, nappala.

Hideg lelte-rázta, fázott keze-lába.

Sűrű könnye pergett fehér
szakállába:

"Akármit csinálók, reszketek és
fázom,

Hiába takargat aranyos palástom!

Aki segít rajtam: koronám, kenyerem

Tőle nem sajnálom, véle
megfelezem!"

Százegy kengyelfutó százket felé
szaladt,

Tökszárdudát fújtak minden ablak
alatt:

"Ki tud orvosságot a király bajáról,

Hol az a bölcs ember, aki jót
tanácsol?"

Adott is ezer bölcs ezeregy tanácsot,

De együtt se ért az egy falat kalácsot.

Didergő királynak csak nem lett
melege,

Majd megvette szegényt az Isten
hidege.

Körmét fúvogatta, keserűen
köhintett,

Bölcs doktorainak bosszúsan
legyintett:

"Bölcsekkel az időt ne lopjuk, azt
mondom,

Hívjátok elő az udvari bolondom!"

"Hallod-e, te bolond, szedd össze az
eszed,

Adj nekem tanácsot, akárhonnán
veszed."

"Teli van énnám ésszel a szelence:

Hideg ellen legjobb a meleg kemence.

Gyújtass be csak, komám" - nevetett
a bolond,

S nevetett köntösén a sok arany
kolomp.

Kergeti a király ki a sok léhűtőt:

Hozzák fülön fogva az udvari fűtőt!

"Hamar cédrusfával a kandallót tele,

Urunk-királyunknak attól lesz
melege!"

Nagy volt a kandalló, akár egy
kaszárnya,

El is égett benne vagy száz
cédrusmáglya.

Sergett is a király előtte, megette,

Utoljára mégis csak azt dideregte:

"Fűtsetek, mert megvesz az Isten
hidege,

Már a szakállam is csak úgy reszket
bele!"

Nyöszörög a fűtő: "Felséges királyom,

Életem-halálom kezedbe ajánlom,

Most dobtam bele az utolsó forgácsot,

Jó lenne hívatni az udvari ácsot!"

Nekibúsult erre a didergő király,

Szigorú paranccsal a kapuba kiáll:

"Vágjátok ki kertem minden
ékességét,

A szőlő szőlőnek arany venyigéjét,

A mosolygó almát, a csengő barackot,

Hányjatok a tűzre minden kis
harasztot!

Széles ez országban, amíg erdőt
láttok,

Kandallóm kihűlni addig ne
hagyjátok.

Jaj, mert mindjárt megvesz az Isten
hidege,

Csak úgy kékelik már az ajkam is bele!"

Csattognak a fejszék, sírnak erdők, berkek,

Recsegnek, ropognak a gyümölcsös kertek.

Sok lakójuk fejét bujdosásnak adta,

Fészkit ezer madár jajgatva siratta.

A rengeteg fából egy szál se maradt ott,

Aranyos kandallón mind elparazsallott.

Didergő királynak, de minden hiába,

Nyögve gubózik be farkasbőr bundába:

"Fűtsetek, mert megvesz az Isten hidege,

Csak egy fogam van már, az is vacog bele!"

Nekeresdországban van is nagy kopogás,

Ripegés-ropogás, siralom, zokogás.

Dolgozik a csákány, fűrész, balta, horog -

A király ajtaja egyszer csak csikorog.

Betipeg egy lányka, icike-picike,

Gyöngyharmat tündöklük lenvirágszemibe.

Az ajka kláris, a foga rizskása,

Csacsog, mint az erdő, zengő muzsikása:

"Ejnye, de rossz bácsi vagy te, király bácsi!"

Megfordul a király:"Ácsi, kislány, ácsi!

Azt sem tudom, ki vagy, soha se láttalak,

Mért haragszol reám? Sohse bántottalak!" -

Kerekre nyitotta a csöppség a szemét:

"Minek szedtetted le a házunk tetejét?

Hó is hullongázik, eső is szemezik, A mi padlásunkra az most mind beesik:

Elázik a bábum kimosott ruhája

Vasárnap délután mit adok reája?"

Mint amikor nap süt a jeges ereszre,

A király jégszíve harmatot ereszte.

Szemében buggyan ki szívének harmatja,

Szöghaját a lánynak végigsimogatja:

"Ne félj, a babádat ruhátlan nem hagyom,

Bíborköntösömet feldarabolatom.

Bársonyrokolyája, selyem főkötője,

Lesz ezüstkötője, aranycipellője!"

Most már meg a kislány mondta azt, hogy "ácsi!

Mégiscsak jó bácsi vagy, te király bácsi!"

Örömében ugrált, tapsikolt, nevetett

-S didergő királynak nyomban melege lett!

A tükörablakot sarokra nyitotta,

Városa lakóit összekurjantotta:

"Olyan meleg van itt, hogy sok egymagamnak,

Juttatok belőle, aki fázik annak!"

Tódult is be nyomban a sok szegény ember,

A márvány-téglákon nyüzsgött, mint a tenger.

Ki is szorult tőlük a király a konyhára,

Rájuk is parancsolt mindjárt a kuktákra:

"Asztalt terigetni, ökröt sütögetni,

Fussatok a hordót csapra ütögetni,

Ily kedves vendég még nem járt soha nálam,

Mint a saját népem - nagy Meseországban..."

